

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobkyně: B.Z., r.č. „X“, bytem „X“**, zastoupené obecným zmocněncem: K.Z., r.č. „X“, bytem „X“, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.6.2013, č.j. „X“/315-ZV,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Účastníci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 3.4.2013, č.j. „X“, jímž bylo podle vyhlášky č. 324/2012 Sb., v důchodové záležitosti žalobkyně rozhodnuto tak, že výměra jejího invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně se zvyšuje o 0,9%, tj. o 80 Kč na 8.874 Kč měsíčně a základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně se zvyšuje o 60 Kč na 2.330 Kč měsíčně. Celkem tedy žalobkyni podle tohoto rozhodnutí náleží od lednové splátky 2013 invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 11.204 Kč měsíčně. Žalobkyně v žalobě, stejně tak jako v námitkách proti rozhodnutí žalované ze dne 3.4.2013, namítla, že nelze valorizovat od splátky důchodů, neboť tento termín, tj. termín výplaty splátky důchodů, je pro různé důchodce různý, čímž vzniká nerovnost mezi těmito osobami,

což považuje žalobkyně za diskriminační. Pro žalobkyni, se stanoveným výplatním termínem důchodu k 24. dni v měsíci, tato konstrukce zvýšení důchodů (§ 4 odst. 1 vyhlášky č. 324/2012 Sb.) představuje znevýhodnění oproti osobám pobírajícím důchod ve výplatním termínu již ke 2. dni v měsíci, resp. k dřívějšímu termínu než žalobkyně. Tato zákonná konstrukce použitá žalovanou je diskriminační, pro žalobkyni tato nerovnost konkrétně představuje o více než 93 Kč méně důchodu na měsíc leden 2013, oproti důchodcům, kteří mají stejnou výměru, tedy i valorizaci důchodů, avšak výplatní termín důchodu je již ke 2. dni v měsíci. Jedná se o chybu zákonodárce, způsobující nedůvodnou diskriminaci vůči žalobkyni, jakož i vůči velké části důchodců, když valorizaci důchodů navázala právní úprava na splatnost důchodu, ke které dochází „náhodně“ v různý časový okamžik a nikoliv k jednotnému, všem důchodcům společnému datu. Zákonodárce přijetím této úpravy nezachoval povinnost stejného přístupu k subjektům práva, vytvořil z občanů – důchodců rozdílné skupiny, z nichž všechny kromě jedné z ústavního hlediska nedůvodně diskriminoval, přičemž porušil i zásadu přiměřenosti. Žalobkyně požaduje odstranění všech neodůvodněných rozdílů, představa, že se všem důchodcům bude navyšovat důchod od lednové splátky a tím se dosáhne jejich rovnosti, odporu svým formálně rovným přístupem faktickému stavu při navyšení důchodů. Žalobkyně v podstatě v různé formě v žalobě zopakovala uvedenou námitku, podle které „skutečnost, že žalovaná pro účinnost navyšení důchodů (termín, od kdy se důchody upravují) použila klauzuli „od splátky důchodu splatné v lednu“ (což je různý termín pro různé důchodce) a nikoliv „od 1. ledna“ (což je samozřejmě datum společné všem důchodcům) způsobila, že žalobkyně s výplatním termínem 24. obdrží na valorizaci důchodů na měsíc leden méně, než ostatní důchodci se stejným důchodem, avšak s dřívějším výplatním termínem“. Tato skutečnost je dle žalobkyně v rozporu s ústavními zásadami a ústavně zaručenými právy žalobkyně, valorizaci na dny 2. až 23. 1. žalobkyně, obdobně jako ostatní důchodci na stejný nebo nižší počet dnů za stávajícího právního stavu nikdy neobdrží. Protože je podle názoru žalobkyně uvedený postup protiústavní, navrhla, aby soud věc předložil Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení příslušných ustanovení zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a vyhlášky č. 324/2012 Sb. vztahující se k dané právní problematice. Zároveň v rozsáhlé žalobě uvedla své vlastní hypotézy a názory opírající se o vlastní úvahy a výpočty, srovnání se zahraniční právní úpravou, včetně judikatury Ústavního soudu týkající se různých právních otázek (princip subsidiarity ústavní stížnosti, otázka přípustnosti ústavní stížnosti atd.). Žalobkyně dále rozvinula svou výše uvedenou námitku v podání ze dne 3.12.2013, ve které poukázala zejména na právní úpravu na Slovensku, uvedla další své výpočty (např. k jí vymyšlenému případu týkající se „*pana Černého*“ a „*pana Bílého*“). Dále žalobkyně zopakovala své námitky a uvedla další své úvahy podporující právní názor žalobkyně v této věci podáním ze dne 23.7.2013 a dále v podání ze dne 2.9.2013, konečně i v podání ze dne 9.12.2013 a ze dne 17.2.2014.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala svou argumentaci z žalovaného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce doplnil argumentaci v žalobě řadou obsáhlých podání, ve kterých rozváděl svou argumentaci např. různými příklady a demonstrativními výpočty různého charakteru a významu. Např. v podání ze dne 2.2.2015 poukazuje na jím vymyšlený případ školního příspěvku poskytovaný na stravu ve škole žákům, „*Romům a neRomům*“, kde dochází k takovým závěrům, jako např. že: „*i když i Rom najde 3,- na ulici tak mu stále bude chybět na lednové obědy 66,- Kč a to je prosím, cena 1,5 oběda. Poloviční porce se nedávají a tak bude Rom v lednu 2 dny hladovět*“, nebo že: „*Prostě zásluhou toho, že škola příspěvek*

nevalorizovala všem od 1. ledna, ale od lednové splátky – výplatního termínu (který je pro Romy a neRomy odlišný) přichází Romové každoročně v lednu o 1,5 oběda a tedy na střídačku jednou nemají na 2 obědy a na další rok pokud to neutratí, jim nezbude jen na jeden. Tak si je Rom s neRomem roven nebo není? No samozřejmě že není neb sytý si není roven s hladovým.“

Přestože v obdobné věci (jak bude dále uvedeno) již rozhodl NSS a dvakrát rozhodoval i Ústavní soud s tím, že žalobkyně se svým tvrzením obsaženým i v této žalobě neuspěla, žalobkyně (resp. její manžel-zmocněnec) naopak zvýšil svou snahu o prosazení svého názoru, když předložil dokonce soudu znalecký posudek ing. Jiřího Vlka, znalce z oboru ekonomiky, peněžnictví a pojišťovnictví (ze dne 4.2.2013), jehož přílohu obsahující rozsáhlé výpočty zpracoval žalobce a jako „konzultant“ pracovník Univerzity Pardubice Ing. K. a navrhl jím provést důkaz.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s **odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či*

vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobce advokáta.“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě

proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Je nesporné, že v dané věci se jedná o stejnou právní otázku, jakou řešil **již krajský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 52Ad 7/2012**, přičemž toto řízení bylo ukončeno rozsudkem podepsaného soudu ze dne 9.1.2013, č.j. 52Ad 7/2012-82, kdy byla žaloba proti jinému rozhodnutí žalované, ovšem se **stejnou právní problematikou (valorizace důchodů)**

zamítnuta a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla rozsudkem NSS ze dne 20.11.2013, č.j. 3Ads 15/2013-71 zamítnuta. Proti tomuto rozsudku NSS podala žalobkyně ústavní stížnost, o které rozhodl Ústavní soud usnesením ze dne 9.12.2014, sp.zn. I. ÚS 281/14 tak, že ji odmítl. Dále je nutné konstatovat, že žalobkyně též podala návrh k Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a §4 odst. 1 vyhlášky č. 286/2011 Sb., kde se domáhala zrušení právní úpravy zahrnující způsob a termín zvyšování důchodů (důchody se zvyšují od splátky důchodů splatné v lednu). V dané věci proto je pro rozhodnutí soudu též podstatný názor NSS v souvisejícím případě (ve věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 52Ad 7/2012) a dále i názor Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 3.4.2012, č.j. IV. ÚS 1079/12 a v usnesení ze dne 9.12.2014, sp.zn. I. ÚS 281/14.

V dané věci, stejně tak jako v předchozí věci řešené v řízení pod sp. zn. 52Ad 7/2012, žalobkyně nepochybně to, že by žalovaná nepostupovala v souladu s platnou právní úpravou při valorizaci důchodů, ale zpochybňuje tuto právní úpravu samotnou, když navrhuje, aby soud předložil návrh Ústavnímu soudu ČR s tím, aby ten konstatoval rozpor těchto právních předpisů v části týkající se posouzení ústavnosti uvedené právní úpravy týkající se valorizace důchodů v souvislosti s určením termínu zvýšení důchodů.

Uvedenou námitku uplatnila žalobkyně i v **námitkách proti rozhodnutí žalované** jako správního orgánu I. stupně, když žalobkyně považovala výrok žalovaného rozhodnutí za nesprávný, jelikož důchodce nevalorizuje od ledna 2012, jakožto celého měsíce, ale od 24.1.2012, tj. od výplatního dne určeného účastníku řízení Českou správnou sociálního zabezpečení, což považovala a považuje žalobkyně za diskriminační s tím, že důchodcům s pozdějším výplatním termínem důchodů, např. 24. den v měsíci, přichází valorizované dávky později, než důchodcům s dřívějším výplatním termínem důchodu, např. 2. den v měsíci. Důchodci s dřívějším výplatním termínem důchodu tak mají vyšší částky k dispozici delší dobu a podle žalobkyně se toto její zvýhodnění při každé valorizaci násobí. **Žalovaná v žalovaném rozhodnutí uvedla**, že postupovala podle § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění (zákon č. 155/1995 Sb. v platném znění), podle kterého se základní výměry a procentní výměry vyplácených důchodů zvyšují od splátky důchodu splatné v lednu. Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí č. 324/2012 pak stanoví konkrétní způsob zvýšení důchodů, přičemž tato právní úprava se týkala i zvýšení invalidního důchodu žalobkyně, přičemž žalobkyni od ledna 2013 náleží invalidní důchod pro invaliditu III. stupně po tomto zvýšení ve výši 11.204 Kč měsíčně. Dále uvedla, že dávky důchodového pojištění se vyplácejí dopředu v pravidelných měsíčních lhůtách určených plátcem dávky a **v souladu s právní úpravou byl tedy určen výplatní den invalidního důchodu žalobkyně na 24. den v měsíci, přičemž rovněž stanovení výplatních dnů na sudé dny v měsíci, počínaje druhým kalendářním dnem a konče 24. kalendářním dnem, je prováděno plně v souladu s platnou právní úpravou.** Žalovaná konstatovala, že „*pokud by zákonodárce měl v úmyslu stanovit jednotný výplatní den důchodů, jistě by jej zakotvil v ust. § 116 ZOPSZ (zákon č. 582/1991 Sb.). Z textu tohoto ustanovení však vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo svěřit do kompetence plátce dávky, tj. v daném případě České správě sociálního zabezpečení, stanovení více výplatních dnů a zařazení poživatelů důchodů do těchto dnů*“. Stanovením více výplatních dnů se realizuje potřeba a rovnoměrného čerpání rozpočtových prostředků a další příčinou tohoto postupu jsou kapacitní možnosti instituce spravující dávky důchodového pojištění, která vyplácí více než 3,5 mil. důchodů, a to po stránce technické i personální. Potřeba rozvržení výplatních termínů do více dnů je dána i kapacitou České pošty, a.s., která

stále zajišťuje výplatu cca poloviny důchodů a bylo by velmi problematické zajistit výplatu více než 1,5 mil. dávek v jediný den.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná postupovala v souladu s výše uvedenou platnou právní úpravou, což ostatně ani žalobkyně nenamítla, přičemž důvod pro to, aby předložil věc Ústavnímu soudu a řízení přerušil, soud neshledal. Účastník řízení má sice možnost a právo navrhnout i v řízení o zmíněné žalobě, aby krajský soud předložil věc Ústavnímu soudu, nicméně krajský soud jako obecný soud **není povinen** takovému návrhu vyhovět, pokud sám názor účastníka nesdílí (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 30/98 ze dne 13.10.1999, publikovaný pod č. 243/1999 Sb.). Krajský soud je stejného názoru jako žalovaná, který zahrnuje závěr o tom, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu stanovit jednotný výplatní den důchodů, jistě by jej zakotvil v ust. § 116 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Z ust. § 116 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (zák. č. 582/1991 Sb.) vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo svěřit do kompetence plátce dávky, tj. v daném případě žalované, stanovení více výplatních dnů a zařazení poživatelů důchodů do těchto dnů. Stanovením více výplatních dnů se realizuje potřeba rovnoměrného čerpání rozpočtových prostředků a další příčinou jsou kapacitní možnosti instituce spravující dávky důchodového pojištění, která vyplácí více než 3,5 milionu důchodů, a to po stránce technické i personální. Krajský soud se shoduje se závěrem žalované o tom, že rozvržením výplatních termínů do více dnů je dáno i možnostmi toho, kdo zajišťuje výplatu důchodu (v daném případě Česká pošta) s tím, že by bylo velmi problematické zajistit větší výplatu důchodu v jediný den.

Navíc krajský soud poznamenává **následující skutečnosti**:

Jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 3.4.2012, č.j. IV. ÚS 1079/12, byla **ústavní stížnost žalobkyně a s ní spojené návrhy, odmítnuta**. Nicméně soud nepřehlédl to, že Ústavní soud v tomto usnesení poukázal na skutečnost, že v ust. § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je valorizace deklarována od „*splátky důchodu splatné v lednu*“. Napadené usnesení vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 286/2011 pak definuje výši valorizace. Dále **Ústavní soud konstatoval, že „ani případné vyhovění požadovanému návrhu stěžovatelky na zrušení těchto ustanovení, by nemohlo vést k jí požadovaným důsledkům. Zrušení napadené části vyhlášky by odstranilo právní vyjádření výše valorizace, resp. její důvod; zrušení části zákona by vedlo k tomu, že by bylo nutno stanovit jiný termín pro přiznání valorizace, případně by zůstalo zcela v rukou České správy sociálního zabezpečení, kdy bude jednotlivé důchody valorizovat. Jinými slovy řečeno, stěžovatelkou navržený postup by nejenže neodstranil jí tvrzenou nerovnost, ale zcela by eliminoval nyní existující pravidla pro výši a splatnost již valorizovaného důchodu. Návrh se mýjí účinkem a ani jeho případné opakování by nebylo způsobilé vyřešit požadavky stěžovatelky.“** Uvedená část odůvodnění Ústavního soudu v podstatě **odpovídá na námitky žalobkyně** s tím, že jestliže Ústavní soud se v podstatě, i když okrajově, meritorně k návrhu žalobkyně vyjádřil s tím, že naopak z návrhu žalobkyně vyplynulo, že by jí navržený postup nejenže neodstranil tvrzenou nerovnost, ale **zcela by „eliminoval nyní existující pravidla pro výši a splatnost již valorizovaného důchodu“**, tak krajský soud tím spíše nenalezl důvod pro to, aby postupoval v intenzích návrhu žalobkyně, tj. aby řízení přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu, když ten se k dané věci již vyjádřil.

V neposlední řadě soud musí poukázat i na **právní názor NSS**, který byl vysloven v jeho rozsudku ze dne **20.11.2013, č.j. 3Ads 15/2013-71**, který se týkal dané problematiky řešené podepsaným soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 52Ad 7/2012. K dané problematice NSS velice výstižně uvedl následující závěr:

„Pravda je, že výplatní termín důchodu je pro jednotlivé poživatele důchodu různý. Jak správně uvedla žalovaná i krajský soud, tato skutečnost je dána především praktickými hledisky, neboť by nebylo možné celý objem důchodových dávek distribuovat všem poživatelům důchodu v jediný den. Dlužno dodat, že to je také úmysl zákonodárce. Stěžovatelka na několika místech v kasační stížnosti zdůrazňuje, že si je této nutnosti vědoma a nic proti tomu nenamítá. Zároveň explicitně uvádí, že jí nejde o to, „že někdo má vyšší částky k dispozici delší dobu“. Správné je rovněž tvrzení stěžovatelky, že důchod je pobírán na tzv. „klouzavý měsíc“, který počíná běžet výplatním termínem. Další tvrzení stěžovatelky jsou již velmi problematická, popřípadě zcela chybná.

Pro snadnější ilustraci mechanismu valorizace je možné uvažovat v termínu „klouzavý rok“, který v případě stěžovatelky začíná 24. 1. daného roku a končí 23. 1. roku následujícího. V tomto „klouzavém roce“ jsou stěžovatelce vypláceny jednotlivé měsíční důchodové dávky. Na „klouzavý rok“ je však nutné vztáhnout i samotnou valorizaci. Pokud se tedy valorizuje od splátky důchodu splatné v lednu (v daném případě 24. 1.), obdrží stěžovatelka za „klouzavý rok“ celkem 12 valorizovaných důchodových dávek. Její situace bude tedy obdobná s poživitelem důchodu, jehož „klouzavý rok“ počíná běžet dnem 2. 1. a končí dnem 1. 1., neboť i ten obdrží 12 valorizovaných dávek. Jediným rozdílem je, že v druhém případě bude mít důchodce valorizovaný důchod o 22 dní dříve k dispozici. V obou případech však budou důchodci pobírat valorizovaný důchod stejně dlouhou dobu, a není proto možné, aby jim byla za onen „klouzavý rok“ vyplacena rozdílná částka. Ve zkratce to tedy znamená, že různí poživatelé důchodu mají různý „klouzavý rok“, jehož prvním dnem je výplatní termín důchodu. Podstatné však je, že pro každého důchodce je „klouzavý rok“ stejně dlouhý a obsahuje stejný počet měsíců, v nichž jsou dávky valorizovány.

Chybnou úvahu stěžovatelky lze odhalit také tehdy, představíme-li si, že celková výplata důchodu je po sobě jdoucí řada měsíců začínající od přiznání důchodu a pokračující dále do budoucnosti s odhlédnutím od existence kalendářního či „klouzavého roku“. Pokud se od jistého měsíce v této posloupnosti začne valorizovat, bude mít důchodce s dřívějším výplatním termínem peníze dříve k dispozici, kdežto na důchodce s pozdějším výplatním termínem dojde řada později. Neznačená to však, že by na část valorizovaných prostředků nikdy nedosáhl. Vždy totiž bude důchodce s dřívějším výplatním termínem pobírat valorizovaný důchod po stejný počet měsíců, jako důchodce s výplatním termínem pozdějším.

Vztáhneme-li danou argumentaci na konkrétní případ stěžovatelky, dospějeme k následujícím závěrům. Před lednovou splátkou důchodu 2012 náležel stěžovatelce důchod ve výši 10.885 Kč. Po valorizaci se důchod zvýšil na 11.064 Kč. Výplatní termín důchodu je pro stěžovatelku 24. den v měsíci a prvním dnem, kdy obdržela valorizovaný důchod, byl tedy 24. leden 2012. Za její „klouzavý rok“ (24. 1. 2012 – 23. 1. 2013) tedy obdržela 12 valorizovaných splátek – celkově 132.768 Kč. Poživatel důchodu s výplatním termínem 2. den v měsíci s důchodem ve stejné výši obdržel za svůj „klouzavý rok“ (2. 1. 2012 – 1. 1. 2013) rovněž 12 valorizovaných splátek v celkové výši shodné – 132.768 Kč. Jediným rozdílem je, že stěžovatelčin „klouzavý rok“ započal o 22 dní později, ale také o 22 dní později skončil.

Vyplacená částka je v obou případech stejná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti několikrát zdůraznila, že s potřebností různých výplatních termínů je srozuměna a tento požadavek respektuje. Nenapadá rovněž situaci, kdy

důchodce s dřívějším výplatním termínem má valorizovaný důchod dříve k dispozici. V kontextu výše uvedené argumentace lze poznamenat, že jediným rozdílem mezi důchodci s různým termínem výplaty je skutečnost, že někteří dosáhnou na valorizované částky dříve, než jiní – budou tak mít valorizovanou důchodovou dávku k dispozici dříve (nikoli déle). V takovém případě však nemůže dojít k situaci, kdy by důchodci s pozdějším výplatním termínem na některé částky vůbec nedosáhli. Uplatněné námitky tak obstát nemohou.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že k nerovnosti mezi důchodci s různým termínem výplaty důchodu (různým termínem faktického promítnutí valorizace) ve skutečnosti nemůže dojít. Ústavní principy rovnosti a zákazu diskriminace nejsou zákonnou úpravou dle § 67 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. nijak dotčeny nebo zpochybněny, jak vyplývá z předcházející 3 Ads 15/2013 argumentace. Vzhledem k tomu nenalezl ani Nejvyšší správní soud důvod, proč by měl předložit věc Ústavnímu soudu k posouzení dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť posuzovaný aspekt zákona o důchodovém pojištění není v rozporu s ústavním pořádkem, respektive shora uvedenými ústavními principy. Po úplnosti lze k tomu dodat, že v rozporu s citovanými principy nemůže být ani prováděcí valorizační vyhláška, která důsledně ze zákona č. 155/1995 Sb. vychází. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani stěžovatelkou předložené srovnání s relevantní úpravou na Slovensku. Nejvyšší správní soud uznává, že sice v některých případech může srovnání s jinou právní úpravou posílit argumentaci účastníka řízení, nicméně v dané věci Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ústavně konformní česká právní úprava poskytuje dostatečně jasnou oporu pro zodpovězení všech námitek.

Lze uzavřít, že krajský soud postupoval správně, pokud věc Ústavnímu soudu nepředložil a na rozhodnutí žalované pohlížel jako na zákonné a zároveň ústavně konformní. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) tedy není opodstatněný.“

Žalobce proti tomuto rozsudku podal sice ústavní stížnost, ale ani Ústavní soud mu nevyhověl, kdy ž ji usnesením ze dne 9.12.2014, sp. zn. I. ÚS 281/14 odmítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ústavní soud považoval výše citovaný právní názor NSS za „*racionální, logický a srozumitelně odůvodněný*“.

Krajský soud se s výše uvedenou argumentací Ústavního soudu a NSS zcela ztotožnil. Je natolik přesvědčivá, že na ni nemohla nic změnit ani zbytnělá a na mnoha místech až absurdní argumentace žalobkyně (např. když žalobkyně k výše uvedenému rozsudku NSS v podání ze dne 19.2.2014 na čl. 146 uvádí, že „*Řečeno řečí občanskou NSS se dostatečně nevěnoval faktu, že totiž stejně jako „Kájínek“ nemůže fyzicky držet zbraň ve své ruce a v jednu chvíli vraždit v Plzni i v Brně, nemůže ani zde být současně ústavně konformní úprava v ČR a SR zároveň*“, anebo viz výše žalobcem vymyšlený příklad s „*Romy a neRomy*“). K tomu soud jen poznamenává, že pro posouzení ústavnosti české právní úpravy nemůže být podstatná právní úprava platná ve Slovenské republice, to by pak bylo třeba srovnávat právní úpravy dané problematiky i v jiných zemích, což není pro danou věc právně relevantní). Proto neprovedl soud ani žalobkyní navržené dokazování znaleckým posudkem č. 138/2014, který žalobkyně soudu předložila současně s podáním ze dne 17.2.2014. Tento posudek byl vypracován soudním znalcem z oboru ekonomiky, peněžnictví a strojírenství, ing. Jiřím Vlkem (na zpracování posudku se podílel i zástupce žalobkyně jako „konzultant z oboru matematika“), přičemž tento posudek neřeší a ani řešit nemůže právní otázky dané problematiky, ale jen „*upozorňuje na některé odborné pojmy z ekonomických zákonů a v této oblasti přijatých směrnic a nařízení Evropské unie*“, jak je ostatně i v tomto posudku uvedeno. Posudek navíc však nemá všechny náležitosti stanovené v § 127a zák. č. 99/1963 Sb. (neobsahuje doložku dle cit. ust. zák. č. 99/1963 Sb.), proto i kdyby soud považoval za

nutné provést jím důkaz, nemohl by být jím proveden důkaz jako znaleckým posudkem, ale jen jako listinný důkaz. Navíc příloha tohoto posudku nemůže být považována za jeho součást, neboť ji nezpracoval znalec, ale žalobce, kdy konzultantem byl školský pracovník, nikoliv znalec. Navíc, i kdyby ji zpracoval znalec, tak v dané věci se jedná o otázku právní, nikoliv záležitost matematickou, i když lze jistě pochopit to, že žalobce je „*absolventem Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze*“, jak v příloze posudku uvedl. Pokud žalobkyně zřejmě očekávala, zřejmě však více to očekával její zmocněnec (jak lze seznat např. z jejího přípisu ze dne 19.2.2014, v němž očekává případnou „*oponenturu*“ k posudku a ověření správnosti výpočtů v něm uvedených), že se soud v případě zamítnutí žaloby bude v rozsudku vypořádávat podrobně s **veškerou argumentací žalobkyně** (uvedené sáhodlouze na více než 50 stranách žaloby a v dalších podání žalobce včetně zmíněného posudku založených ve spise), tak se **mýlí**.

Krajský soud se vzhledem ke zcela jasnému právnímu názoru, opřenému o závěry Ústavního soudu a NSS, **nemusel zabývat polemikou se všemi tvrzeními žalobkyně v žalobě a vyjadřovat se k jejím sáhodlouhým úvahám a příkladům. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je totiž co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry** (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací **odpovědi implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“ Žalobkyně v žalobě opakovaně, přes zcela jasné závěry NSS a Ústavního soudu, stále trvá na svém názoru, když v dané věci se jedná o stejnou právní otázku řešenou již v předchozím případě. Ve vztahu k této věci je proto aktuální úvaha obsažená v jednom nálezu Ústavního soudu (Pl. ÚS 32/08 z 29.9.2010), podle něhož „*snaha po dosažení spravedlnosti nemůže jít do krajnosti. Prostě všeho moc škodí a jak se to docela výstižně říká v knize Kazatel „spravedlivý hyne i při své spravedlnosti a svévolník dlouho žije i při své zlobě. Nebuď příliš spravedlivý ani nad míru moudrý; proč by ses měl zničit?*“ (Kaz 7, 15-16)“.

Na uvedených závěrech soudu opřených o jasné názory NSS a Ústavního soudu nemůže nic změnit ani rozsáhlá doplňující argumentace žalobce obsažená v celé řadě jeho doplňujících podání, kdy žalobce např. uvádí případy způsobu výplaty důchodů „*ozbrojených*“ důchodců či na Maltě (viz např. jeho podání ze dne 2.2.2015 na čl. 208).

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji musel **zamítnout** (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když žalované jako orgánu ve věcech důchodového pojištění, byť měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů nenáleží a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. dubna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová